

A cserkészös módszer igen élvezetes: indításnak gatyára – derékban madzagolt modellre – vetkőzik az ember, egyik kezébe úszóval felszerelt horgászbotot, másikba piros paprikával összegyúrt kenyeret fog. (A madzagos gatya azért kell, hogy legyen mire rákötni a haltartó szákot.) A cserkész ezután bemászik a vízbe derékig, és a horgász-módszer nevéből következően cserkészni kezd a parti nádas mellett. Ha bármi gyanúsat lát (furcsán hajladozó nád-szálakat, felkavart vizet, patkányfarok-frizurás német kisgyereket), odadobja az úszót. A napszúrás és az égési sebek megjelenése előtt tele lehet fogni a szákot.

Szóval kész volt a haditerv. Egy kicsit le kellett dőlnöm a diófa alá, mert remegő, másnapos kézzel lehetetlen bevágni. Közismert a magas vitamin- és ásványianyag-tartalmú szigligeti bor gyógyhatása, ezért nem utasíthattam vissza a házigazda invitálását a pincébe. Közben valahogy besötétedett, de nem izgultam, mert nincs romantikusabb dolog, mint holdfényben fenekezni a Balatonon. A második pincelátogatás után beláttam az „ember tervez, isten végez” mondás igazságát, és letettem a fenekezésről. A későbbiekből annyira emlékszem, hogy valakinek bevallottam, mennyire vágyom egy horgásznőre, meg arra, hogy a szigligeti diszkó falán van egy érdekes illusztráció: combig érő kék csizmát – és csak azt – viselő fekete nő egy leopárd fejét nyugtatja a vénuszdombján.

Vasárnap magas légköri melegfront törhetett be, mert mind az öten nehezen ébredtünk. Reggeli után azonnal lefeküdtünk a kis fehér parasztház elé a fűbe. Óránként jeges

zuhanyt vettünk, cigizgettünk, később hangosan felolvastam a Föld keletkezéséről szóló vogul regét, amelyben a főhőst Daruláb Sítalp-Börnek nevezi el az apja. Kétségkívül jobban járt, mint például az Alsó-Világi-Kereskedőként-Felső-Világi-Kereskedőként-Kedvelt-Fejedelemhős, vagy Zimbabwe egykori elnöke, a szárnysegédje megerősakolásáért hosszú börtönre ítélt Kanaan Banana.

Közeledett a cserkésző pontyozásra alkalmas napszak. Előtte még leugrottunk a strandra röplabdázni. A nádas felől tetovált horgász érkezett, szájában hatalmas ponttyal. Szigliget ekkorra már teljesen demoralizált, alig pislákol bennem némi lelkiismeret-furdalás. Az esti fenekezést aztán végleg meghiúsította M., a rock-and-roll énekes érkezése, akivel közösen béreltünk lakást, és aki még nem ismerte a pincét.”

– M. hozott magával egy levelet, amit Barcelonából írtál nekem.

– Megvan még az a levél? – kérdezte az öreg I.

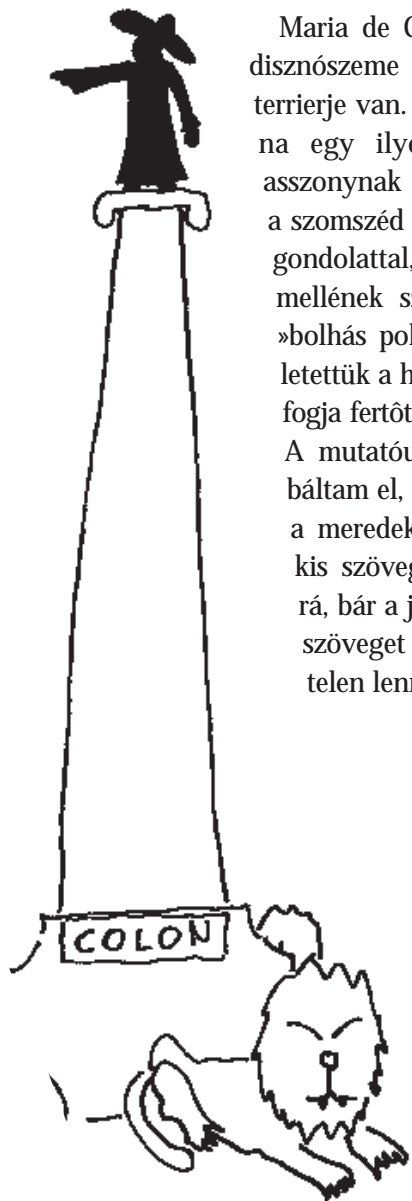
Az akaratgyenge kórboncnok elővette a horgász-igazolványát és az átlátszó nejlonborító alól kipiszkált egy összehajtogatott papírlapot.

„Hogy hogyan telik egy napom Barcelonában? A mai például azzal kezdődött, hogy kinéztem a szótárból azt a mondatot, hogy »a barátnőm bolhás lett«, bekentem az Imola friss csipéseit, aztán lementem beolvasni a házinéni- nek.

Maria de Carmen de la Fuentének zavaros disznószeme és egyensúlyzavaros yorkshire-terrierje van. Dickens a fél karját odaadta volna egy ilyen szállásadónőért! A zsugori asszonynak csaptelep- és gázkazánboltja van a szomszéd utcában. Útközben eljátszottam a gondolattal, ahogy a mutatóujjamat vádlón a mellének szegezem, és az arcába kiáltom: »bolhás pokrócot adott nekünk, pedig előre letettük a hat havi lakbért. A saját költségére fogja fertőtleníteni a lakást, maga vérszívó!« A mutatóujj-szegezést olyan átéléssel próbáltam el, hogy kis híján nyakamat szegtem a meredek csigalépcsőn. Egy ilyen formás kis szöveg biztosan mély hatást gyakorol rá, bár a jelenet erejét talán csökkentei, ha a szöveget papírról olvasom. Márpedig képtelen lennék hirtelen megjegyezni ennyi új

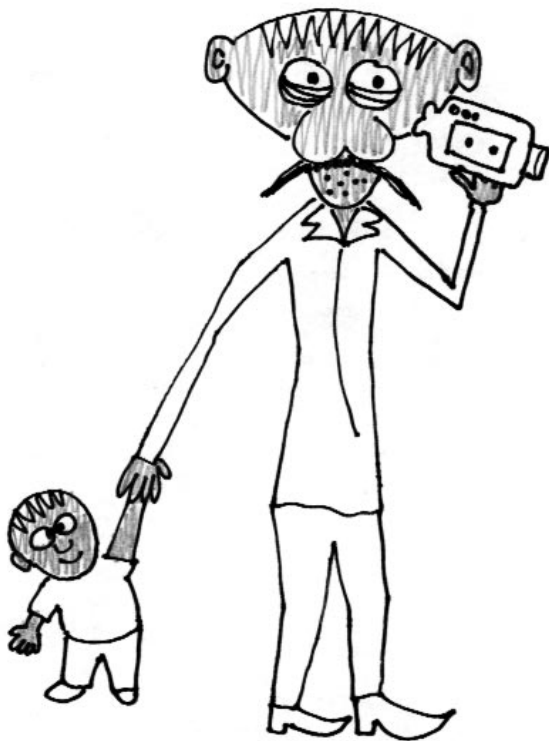
spanyol szót. És mi van, ha válaszol? A nagy morfondírozás közben oda is értem a csaptelepbolt elé. Mint az ilyen feszült jelenetek előtt szokásos, a lelkem hirtelen kiszállt a testemből, és kívülről követte az eseményeket. Már a benyitás sem sikerült igazán fenyegetőre, mert a terrier az ajtó mögött sziesztázott. Még külsőbb szemlélő talán inkább a »beosonás« kifejezést alkalmazta volna a látottakra. A testem ezután odalépett a sunyin mosolygó menyora de la Fuente elé, és egyik kezében a jegyzeteit gyűrmekeelve, azt mondta neki: »van egy kis probléma«. A hárpia felvonta a szemöldökét. A testem ezután a következő szavakat préselte ki (hevenyészett fordításban): »Bolhák vannak. A lakásban. Az ágy. A barátnőmön sok bolhacsípés.« Belemélyedtem a jegyzeteimbe: »A takarók. Régi. Ezért.«

Az asszony megdöbbenést mímelt, aztán mondott valamit a testemnek, amiből az egy szót sem értett, ezért elszállt a maradék önbizalma is. A sátáni nő győztesen mosolygott, aztán azt javasolta, hogy mossuk ki a takarót, attól majd megfulladnak. A délután azzal telt, hogy különböző drogériákban válogatott megaláztatásoknak tettem ki magam. Nagy napjuk volt ez a barcelonai kereskedőknek! A szerencsésebbek tanúi le-

hettek, ahogy meglöbögtem a jegyzeteimet, és felolvastam a »Bolhák vannak« kezdetű beszédemet. A kiejtésemmel nem lehetett nagy baj, mert mindegyik eladó alpári tónusban röhögött, de bolhaport, azt nem adtak.

Ami a horgászatot illeti, a pergetőbotomnak már utazás közben nagy hasznát vettük. Az első éjszaka Velence mellett, Mestrében akartunk megszállni. Kora este értünk a városba, ahol a helyiek tíz perc alatt megtörtek azzal a vicces szokásukkal, hogy az angolul feltett kérdéseimre konzekvensen lassú, tagolt, olasz nyelvű választ adtak. Ezután a

főutca közepén kifogyott a benzin. Szereztünk gyorsan egy olajoskannát, aztán benzint. Egy Hohes C-s dobozból tölcserít fabrikáltam, letekertem a kanna kupakját, és a nadrágomra zúditottam fél liter szuperbenzint. Valamiért az a szó jutott először eszembe, hogy »beömlönylés«. A stupid japán konstruktőrök kicsiny rugós csapóajtót terveztek a lyuk középre. A felismerés nem tett boldoggá.

– Be kéne nyomni valami vékony, hosszúkás izével – mondta Imola. Fél perc, és megjelent a kedvenc DAM Exquisite Wobbler márkájú pergetőbotommal. Tényleg nem

hoztunk magunkkal más vékony, hosszúkás tárgyat. Vértett a szívem, de kénytelen voltam ezzel benyomni a csapóajtót. Rémképeim szerencsére nem váltak valóra, és a lakkot nem oldotta fel a benzin.

Az első barcelonai délelőtt elmászkáltunk a kikötőbe. A sok buta turista mind a Kolumbusz-szobrot bámulta, én viszont rögtön kiszúrtam, hogy közvetlenül a felszín alatt jó félkilós, domolykószerű halak napoznak. Délután teljes felszereléssel vonultam ki a helyszínre. A terepviszonyok gondos tanulmányozása után úgy döntöttem, hogy úszóra itt semmi szükség. A damil végére kötöttem egy hosszú szárú horgot, rátűztem egy kockacukor méretű kenyérdarabot, és bevettem a móló lábához. A halcsapat lassan körözni kezdett a csali körül. A legnagyobb, tapasztalt példány végül elszánta magát, ráfordult a kenyérre, felgyorsított, aztán csalódottan lemerült, mert egy sportos sirály megelőzte. Bevágnom nem is kellett. Legutóbb az Orczykertenben gyereket sétáltató cigány családok körében arattam ehhez fogható közönségsikert, amikor a kis betonozott szélű horgásztóban fél óráig kerestem és fárasztottam egy hatalmas amurt, de ôk nem videokameráztak. A móló a legnépszerűbb sétálóutca meghosszabbítása, és még így, tél közepén is nyüzsgött a turistáktól. A sirály ötvenméteres, függőleges kirohanással indított. A jól beállított féknek köszönhetően nem tépte ki a kezemből a botot. Kemény rántással próbáltam földre kényszeríteni, amire hátborzongató vijjogással reagált. A helyzet aggasztóra fordult. Nagyobb közönségem támadt, mint a háromlábú gitárosnak. Lázasan kerestem a megoldást, de a szakirodalom nem ad semmiféle támpontot izmos szárnyasok fárasztásához.

»Bassza kutya, elharapom a zsinórt« – gondoltam. A vadul rángatózó botot a számhoz emeltem, majd a zsinórt – szokás szerint – két első metszőfogammal próbáltam elreszelni. Sehogy sem sikerült, mert az orsón nem hagyományos damil, hanem a horgász-úrtechnológia friss vívmánya, a több ezer elemi szálacskából font szuperzsinór volt. Az embergyűrű közepén ekkor megjelent a Guardia Urbana nevű önkormányzati erőszakszervezet két egyenruhás munkatársa. „Mit csinál?” Ezt a spanyol mondatot még én is megértettem, válaszolni rá viszont magyarul sem lett volna könnyű. Próbáltam egyetlen kifejező gesztusba sűríteni, hogy „gondolhatják, hogy nem jókedvemben ugrálok 300 japán között bottal a számban”. Az egyik csendőr ekkor legnagyobb megkönnyebbülésemre elvigyorodott, és előhúzta a helyzet kulcsát, a multifunkciós bicskát.

A múlt héten megismerkedtem Renatóval, a mexikói hotelportással. Úgy állítottam be magam, mintha én lennék a süllőzés nagymestere. Az ő országában szerencsére nem honos ez a halfaj. A jövő hétre nagy süllözőtúrát tervezünk az Ebro folyóra.”

– Tényleg nem kell túlmisztifikálni a halfogást. Van, aki például a barkácsolást szereti a legjobban az egészben – krárogott közbe dr. I., aki életében nem vert be egy szöveget.

– Az igazi inyencek pedig a bottörést.

A horgászat által nyújtott örömeik csúcsa egyértelműen a bottörés. Vannak persze olyanok, akik egy nagyméretű hal kifogását ez elé helyezik, de ha megnézzük, mondjuk az én